

# Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 4.

Ottende Session.

5te Møde.

Torsdagen den 4de Decbr.

(Fort.)

**Groofs:** Jeg skal blot tillade mig at gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, ligesom tidligere af en æret foregaaende Taler anført, at der er noget Vagt, noget Usikkert i, at der i Lovforslaget tales om Anvendelsen af den kirkelige Disciplin. Bansættelse kan der jo ikke være tænkt paa, den er jo engang ikke lovhemlet her i Landet, saa det kan jo ikke være Hensigten at ville indføre den; men det synes dog, som om Motiverne til Lovforslaget, ved at tale om Udelukkelse fra Kirken, kunde have til Hensigt atter at indføre den mindre Kirkens Ban.

**Bloch:** Jeg hører til dem, som have modtaget dette Lovforslag med megen Glæde, og det er min Overbeviisning, at Folketirken maa vride Cultusministeren sin bedste Tak, fordi han ved denne som ved andre Leiligheder har søgt at føre en friere Udvikling frem. Den ærede 6te Landstingsmand for 9de Kreds (Jessen) har fremhævet adskillige Betænktheder mod Forslaget. Han har saaledes udtalt den Formening, at det maatte være i betydelig borgerlige Samfunds Interesse, maatte være Staten i høj Grad vigtigt at fastholde Evangelium til og i Folketirken. Det forekommer mig, at han derved indtager et Standpunkt, der ligger forud for Grundlovens Vedtagelse her i Landet; thi efterat der i Grundloven er givet almindelig Religionsfrihed, har Staten opgivet den Tanke, at tvinge alle Underfaatter til at

bekfende sig til en vis Religion. Det er vistnok i Statens Interesse at have lutter gode, fromme og retfærdige Borgere, og naar dette kunde skee ved at fremtvinge Bannedaaben, vilde den unegtelig være et ønskeligt Middel for Staten; men det vil let indsees, at dette ingenlunde kan opnaaes ved en paatvungen Bannedaab. Den samme ærede Taler har, ligesom en senere Taler, yttret Frygt for Anvendelsen af den kirkelige Disciplin, og den sidste Taler har endog troet at see Bansættelsen i det Fjerne; men derom kan der dog ikke for Alvor være Tale. For mig stiller Sagen sig ganske simpelt saaledes, at naar der skulde indtræffe et saadant Tilfælde, at en Fader ønskede, at hans Barn ikke skulde døbes, da var Præsten ligefrem kaldet og forpligtet til personlig at henvende sig til ham for at erfare Grunden dertil. Svarede han, at han ikke nærrede nogen Tvivl om Bannedaabens kristelige Gyldighed, men kun var af den Formening, at det vilde være virksommere med Hensyn til Daabens Tilregnelse, at den udsattes til en senere Alder, hvor BARNET selv kan modtage Daaben og bekræfte Daabspagten, vilde Præsten rimeligvis finde, at en saadan Mening overmaade godt kunde taales indenfor Folketirken og at der ikke kunde være Tale om Anvendelsen af nogen kirkelig Disciplin. Præsten vilde da kun have Anledning til at undersøge, om ikke denne Formening om Daabens større Virkning ved at udsættes til en senere Alder maatte staae i Forbindelse med en Misgjendelse af Daabens sacramentale Væsen, idet der blev lagt en eenzijdig Vagt paa den menneskelige Tilregnelse, en Misgjendelse, der da maatte søges hævet ved bedre Oplysning. Skulde derimod en Fader i et saadant Tilfælde er-